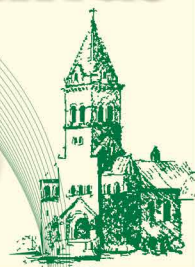

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

2018. nyár
XXII. évfolyam, 2. szám

**„MUTASD MEG NEKEM
DICSŐSÉGEDET!”**

Szeretett Gyülekezet!

Nem hosszú az idő, ami húsvét és a legutóbbi Hírlevél megjelenése óta eltelt, de azóta is sok olyan esemény történt a gyülekezet életében, amiről érdemes, és ezért szeretnénk beszámolni ebben a számban. Bemutatjuk a kibővített elnökség két új tagját, beszélgetést olvashatnak egyházközségünk díjnyertes hittancsapatának vezetőjével, és szokásos módon közzé tesszük a képviselőtestület éves ülésén elhangzott lelkeszi beszámolókat. De olvashatnak új kezdeményezésekről, az elmúlt időszak fontos és érdekes történéseiről is országon belül és kívül, és természetesen felhívjuk a fi-

gyelmet a júniusban még előttünk álló programokra – különösen kérjük a testvérek imádságát a hittantáborért!

Örömmel tudatjuk, hogy Kovács András személyében új tördelője van a Hírlevélnek – munkáját előre is hála-lásan köszönjük!

Az ezúttal valamivel hosszabb Hírlevélen túl további – “helyi érdekű” – olvasnivalót is ajánlunk a nyári hónapokra, kívánva és remélve, hogy mindannyiunk számára jó pihenést, valódi testi-lelki felüdülést hoz a nyár!

■ A SZERKESZTŐSÉG

„Mutasd meg nekem dicsőségedet!”

Mózes pedig ezt mondta: *Mutasd meg nekem dicsőségedet!* 2 Móz 33

Istennek van feje?

Kérdezte egyszer tőlem a lányom...

Igazából jó lenne megtudni, hogy van-e feje és milyen is pontosan. Mózes is ezt szeretne volna tudni: „Mutasd meg a dicsőségedet, mutasd meg magad, a lényegedet!” Szólt rá Istenre szemtelenül. Jogos igény, hogy ha va-

lakivel kapcsolatban vagyunk, és kapcsolatban is akarunk maradni, akkor lássuk az arcát. Sokkal jobban tudjuk, hogy ki a másik, ha szemtől szemben áll velünk. És az Isten, szokásához híven, belemegy az alkudozásba. Meg is mutatja magát Mózesnek és nem is. Nem rossz pedagógia, befogja ideig-óráig Mózes száját, kielégíti a kérését, de mégsem mutatja meg magát teljesen. Divattervező barátnőm úgy látja maga

előtt a zsebet, mint egy intim, személyes misztériumot, amiben saját belső lényünket takarjuk el, de ha akarjuk, ki is fordíthatjuk. Ahogy a kifordított zseb által megváltozik az öltözék sziluettje, úgy változhat meg a rólunk alkotott kép is a világ szemében. Ebben a kíváncsi világban pedig kit ne érdekelne egy feltárandó titok. Még szerencsénk, hogy a zseb olyan közel került a testünkhöz a ruha alatt, hogy képesek vagyunk megóvni, megőrizni, vagy akár kifordítani is, ha úgy tartja kedvünk.

Istennek egyszer úgy tartotta kedve, hogy kifordította a zsebeit.

A sok titokzatos, különleges és misztikus isteni kijelentés után, Isten emberré lett. Ennek az embernek viszont meg kell mutatnia, hogy ki is Ő valójában. De hogyan? Meglepően stílusosan. Az első csodatétele egy nagyon profán dolog. Jézus bort csinál.

Ez volt az első csoda, ami kifordult az emberré lett Isten zsebéből: „Ezt tette Jézus első jelként, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne.” A zseb tartalma meglepő, szinte oda nem illő, Isten zsebében abszolút meg-

döbbentő. Bort csinál, csak azért, hogy az ünnep legyen ünnep, és jól érezzék magukat az emberek. Ezzel mégis bizonyítja istenségét. És abban a pillanatban, amikor ez a csoda előkerül a zsebből, megváltozik az Istenről alkotott kép a világ szemében. Isten olyan emberközeli, hogy akár bort is csinál neki.

Két dolgot ne felejtünk el; hogy akár szemtelenül is, de kérjük Istent, hogy mutassa meg magát. Ne féljünk – bátran, szinte követeljük még ezt is! Aztán persze ne lepődjünk meg, ha egyszer majd kifordítja a zsebeit... és onnan olyan dolgok hullanak az orrunk elé, amire aztán végképp nem számítottunk... Nem beszélve arról, hogy pünkösöd után a Szentlélek az emberekben, és emberek által nyilvánul meg. Általunk. Erre számított az emberiség? Fel van rá készülve? Pedig nincs más, akár számítottunk rá, akár nem, akár fel vagyunk rá készülve akár nem, általunk alakul, és változik az Istenről alkotott kép a világ szemében. Mi van a zsebünkben?

■ GOMBKÖTŐ BEÁTA

Két új tagja van a gyülekezet kibővített elnökségének

A tavaszi tisztújításkor a kibővített elnökségben két új tag is helyet kapott. Velük készült az alábbi miniinterjúk.

Sulyok Petra,
pénzügyi gondnok

- Mit tartasz a gyülekezet erősségének?

- A gyülekezet erőssége szerintem, hogy több lelkész van, ezáltal többféle stílust hallhatunk, akár prédikációt tekintve, vagy a különböző körökön, illetve sokféle tematika előkerül. Erősség a sokszínű zenei élet, hogy van énekkar, zenekar, itt szolgál a Kántorátus is. Vonzó, hogy több istentiszteleti időpont van - bár, mint sokan tudják, nekem hiányzik a régi 11 órás kezdetű. S az is jó, hogy többféle istentisztelet típus is van, s hogy a főistentisztelet mellett van GYBK (amit mi gyerekkorunkban bibliaórának hívtunk) vagy gyermekistentisztelet. Szerintem sokat számít, hogy igyekeznek a gyülekezet minden korosztálynak programokat kínálni.

És amit fejlesztendőnek érzek: Nagyon szerencsés, hogy van egy szűk

mag, akik rendszeresen, aktívan részt vesznek a különböző feladatok, programok megszervezésében, részt vesznek az alkalmakon - viszont az nem szerencsés, hogy szinte mindig ugyanazok az emberek ők.

Sokan talán nem is tudják, hogy szükség lenne az ő aktivitásukra is. Talán ha a kevésbé aktívak számára is világos lenne, hogy milyen tevékenységek vannak, s ha ki lehetne mondani, hogy nem kell minden héten, de időről időre sokat jelentene, ha beszálnának, kevésbé lenne ijesztő a feladatvállalás, és talán könnyebben lehetne utódokat nevelni egyes területekre. Persze lehet, hogy ehhez az is kellene, hogy ne csak az istentiszteleten keresztül kapcsolódjanak az emberek a gyülekezethez, hanem próbáljanak találni számukra más értékteljesítő alkalmakat is, ahol több interakcióra adódik lehetőség. De kérdés, hogy a mai rohanó világban mennyire van igény, idő erre?

Egy mód lehetne, bár tudom, hogy nem ért mindenki egyet ennek szükségességével, ha több kötetlenebb program is lenne, ami középtávon segíthetne erősíteni a közösséget.

A középtáv alatt azt értem, hogy attól, hogy egyszer, vagy kétszer elmegyek kirándulni vagy társasjátékozni, még nem lesznek csodák, de pár alkalom után már kialakulhat valami szorosabb kapcsolat. Például gyerekoromban mindig irigyeltem a katolikus unokatesóimat, akik a gyülekezettükkel vándortáborba, kirándulásokra mentek, s nálunk ilyen nem volt, vagy én nem tudtam róla.

A másikat nem biztos, hogy jól látom, de az az érzésem, hogy vannak dolgok, amik bár nem mindenkinek tetszenek, vagy sokak számára zavaróak, nem kerülnek napvilágra, csak esetleg későn, amikor már sértődést, bántódást, vagy rossz megítélést okozhatnak. Jó lenne, ha beleférne a gyülekezeti kultúrába egy jelzőrendszer, amin keresztül bántás/bántódás

nélkül lehetne jelezni, ha valaki észrevelt valami problémát, illetve hogy ha mindenki számára egyértelmű lenne, hogy az így érkező dolog jó szándékkal felvetett téma.

Szerintem azért fontos, hogy jelezzük, ha valamit nem tartunk jónak, vagy hiányosság van (hogy ne csak lelki témát mondjak, pl. hogy koszos a WC, vagy tele van mindenfélével a szekrény, ki tudja, kell-e), mert lehet, hogy nem mindenkinek tűnik fel, hogy valami gond van (vagy mert nem is találkozik az adott helyzettel, vagy csak egyszerűen más az ingerküszöbe), viszont rossz fényt vet ránk, ha kívülállók ez alapján ítélnék meg minket. S ha a zavaró dolgokon tudunk változtatni, vagy ha nem is, de legalább megértjük, átbeszéljük és tudomásul vesszük a létezésüket, már előrébb vagyunk.

- *Mi az a két dolog, aminek örülnél, ha a szolgálatod segítségével megvalósulhatna a következő hat évben?*

- Egyrészt örülnék, ha a hat év alatt találnék olyan társakat, akiket érdekel a pénzügyi terület, szívesen belelátnának, s kicsit több lábra támaszkodhatnánk. Hogy hat év múlva ne az legyen, mint most, hogy erre a feladatra alig akad jelölt, ki tudja milyen érthetetlen, komoly területre gondolva. Másrészt fontosnak tartom, hogy az emberek tudják, mi fán terem a

gyülekezet gazdasági oldalról nézve, mire fordítjuk az adományokat, miért hangzik el minden héten, hogy a „jókedvű adakozót szereti az Isten”. S hogy ne csak az vegye magára a felhívást, aki amúgy is tevékeny és erejéhez mérten adakozik, hanem a fiatalok, a most dolgozni kezdők, vagy a most bekapcsolódó aktív dolgozók is lássanak ebbe jobban bele.

A másik téma: a problémafelvetés fontosságát azért is írtam, mert engem nagyon meglepett, hogy többen azt mondták az elmúlt néhány beszélgetésen, hogy nem érzik befogadónak a gyülekezetet. Engem ez váratlanul ért, azóta is foglalkoztat, s azon tűnődtem, hogy vajon miért érzik ezt? Számomra mitől lesz befogadó egy közösség? Hol lehet ezt tetten érni? Látszik ez egy istentiszteleten? Vagy utána, miközben ki-ki az ismerőseivel beszélget? Vagy a körökön jön ez elő? Múlhat-e azon, hogy a régiek szerveznek valamit, s egy újonnan érkezőnek külön nem szólnak?

Nem biztos, hogy ez az én feladatom, de örülnék, ha a hat év alatt lennének olyan visszajelzések, hogy változás történt ezen a téren, én is igyekszem hozzátenni, amit tudok, ha másképp nem, a kérdés Hírlevél szintjére emelésével.

Új pénzügyi gondnokunk közgazdász végzettségű, az utóbbi években kifizetéséig a Budapest Banknál pénzügyi, főleg controlling területen dolgozott. Az előző ciklusban a gyülekezeti számvevőszék tagja, majd vezetője volt. 2009 óta a Szentírás Szövetség Felügyelő Bizottságának elnöke.

Pap Kinga Marjatta, másodfelügyelő

– *Van-e olyan terület, amit különösen is közel érzel magadhoz, amire szívesen koncentrálnál? Miért?*

– *Zenészemberként különösen fontos számomra az istentisztelet át gondolt megélése. Az ebben való részvétel tudatossága fejlesztendő terület (egy egyszerű példa: a sorok közt*

ülve látom, hogy sokak számára nem egyértelmű, hogy az énekszámotálát függőlegesen olvassuk – először végig az egész bal oldali oszlopot, és csak azután a jobb oldalt). Talán módot találunk arra, hogy hétköznapi gesztusokkal, vagy tanító alkalmakkal elmélyítsük a hitünk megélésének külső jeleiről való tudást közösségünkben.

A gyülekezeti testületek körében sokat beszélgetünk a különböző korosztályok gyülekezeti életbe való bekapcsolásáról, vagy éppen kihullásáról. Egyházunkban jól tájékozódó, de a világban élő emberként (nem tősgyökeres evangélikus) felnőttek megszólításában tudnék szerepet vállalni a jövőben.

- Mennyiben, miben más másodfelügyelőnek lenni, milyen plusz feladatokkal, lehetőségekkel jár?

- Már presbiterként is átéltem, hogy a feladatvállaláson keresztül megerősödött a közösséghez való kötődésem. Másodfelügyelőként számtalan beszélgetésbe kapcsolódhatok be, sokat tanulok mások hitmegéléséből és lehetőségem van közelebről is betekinteni a gyülekezeti elnökség motivációiba, a döntés-előkészítésbe. Örülök, hogy sokan megszólítanak levélben és személyesen is gondjaikkal, kérdéseikkel. Bátorítok mindenkit, hogy a jövőben is forduljon hozzám bizalommal.

- Mi az a két dolog, amit szeretnél, ha a szolgálatod segítségével megvalósulna a következő hat évben?

- Nem gondolom, hogy az egyház, a gyülekezet élete egy ember munkáján áll vagy bukik. Reménységem szerint az aktív szolgálókkal, vezetőtársakkal összefogva minél több réteg számára otthonos, átjárható közösséget építünk, amin – egy fiatal presbiter társam hasonlatával élve – oltárképünk Krisztus-arca tükröződik vissza.

Új másodfelügyelőnk angol–észt szakos bölcész, ének-zenetanár. Az elnök-püspök tanácsosaként az egyház legszélesebb körén tájékozódva a gyülekezeti közösség építését tartja elsődleges feladatának. Kelenföld mellett lelki otthona a fóti kántorképző, az esti istentiszteleteken szolgáló Fővárosi Protestáns Kántorátus és egy finn nyelvű nőikar vezetője.

Lehullott vakolat között ... megismétlődik a történelem

Interjú Gömbkötő Beáta
hitoktató-lelkésszel

Kedves Bea! Nagy örömmel és büszkeséggel értesültünk róla, hogy az országos evangélikus gyülekezeti hittanverseny 1-2. osztályos korcsoportjában vezetéssel gyülekezetünk hittan csoportja végzett az első helyen. Először is szívből gratulálok neked és a gyerekeknek a Hírlevél nevében is! Másodszor viszont arra gondoltunk, hogy jó lenne kicsit többet is megtudni mindarról, ami ennek az eredménynek a háttérében rejlik; erről szeretnék most kérdezni.

- Hány különböző iskolában tartanak gyülekezetünk hitoktatói evangélikus hittanórát?

- Erre nem tudom a pontos választ. Ez évről évre változik. A kerületben összesen négy evangélikus lelkész végző lelkészi szolgálatot, ebből három hitoktató is. Hitoktatónk (aki csak hitoktató és nem lelkész) nincs, segítségképp egy végzős teológus hallgató kapott engedélyt heti öt óra megtartására. Minden próbálkozásunk ellenére

nem tudjuk lefedni a kerület hittanóra igényeit, több iskolába egyszerűen nem jutunk el, nem tudunk órákat vállalni, ez főleg azért van, mert párhuzamosan több iskola is ugyanarra a napra teszi az óráit, mi meg kevesen vagyunk ehhez.

- Általában mekkora csoportokkal dolgoztok és dolgozol, és tapasztalataid alapján kik jelentkeznek és járnak evangélikus hittanra?

- Sok gyereket tanítok egyedül. Ebben az évben a húsz csoportomból hat olyan, ahol csak egy gyerek van. A legnagyobb csoportom négyfős. Ilyenből csak kettő van. Ezekben a csoportokban gyülekezetünk egy-két rendszeres látogatójának gyermekei vannak, vagy teljesen idegenek, akik csak annyit tudnak magukról, hogy valaha evangélikus templomban keresztelték meg őket, vagy még megkeresztelve sincsenek, de valamiért evangélikus hittanra írtatták a szülei.

- Milyen tanterv alapján dolgoztok és körülbelül hogyan zajlik egy hittanóra?

- Először is megemlíteném, hogy soha nem teremben, hanem pincében, lehullott vakolat között, adott esetben bordásfalak, tenyérnyi ablak és minimális fény mellett, vagy az alagsorban,

a büfé előtt, folyósón, átmenő forgalomban, könyvtári raktárban, satuk között, orvosi szobában, zeneszertárban, normális tábla és technikai felszereltség nélkül zajlik a hittanóra. Jó időben az udvaron. Az új tankönyvekből tanítok, amelyek többnyire csodálatosak, viszont a feladatok többsége egy osztályra vagy egy normál csoportra vannak kitalálva, de mivel legtöbbször csak egy-két gyerekkel ülök szemben 45 percig, ezért sokat használom a The brick testamentet, másnéven a LEGO Bibliát, amiben megépítettek nagyon profi módon rengeteg bibliai történetet. Illetve sok-sok apró részre bontva bibliai filmeket nézünk, megbeszéljük a látottakat. Megcsináljuk a könyvben a feladatokat, vannak különböző játékok, amiket játszunk, sőt van, hogy eszünk, Jézus korabeli ételeket. Felsősökkel sokat beszélgetünk, már akivel lehet. Mindenféle téma előkerül év közben.

- *Mit jelent számodra hitoktatónak lenni? Mit szeretsz legjobban, és mit legkevésbé ebben a munkában/feladatban?*

- Mivel én is hitoktatás révén kerültem az evangélikus egyházba, és a keresztségemet is ezért kértem, ez igazán fontos nekem. Mi sose jártunk templomba azelőtt, és nem tudtam Istenről semmit, de rögtön az első évi hitoktatás annyira megtetszett, hogy nyáron, 9 évesen már megkeresz-

telkedtem. Ezért különös kegyelem, hogy én is ugyanúgy szólíthatom meg a gyerekeket, ahogyan engem annak idején orosházi iskolai hitoktatóm, Tóth Lenke néni megszólított. Jézus nézett rám, és szólt hozzám általa, ilyen gyengéd és kedves szeretetet azelőtt még soha senkiben nem tapasztaltam. Most általam is erre van lehetőség, hogy Jézust közvetítem, nyilvánvalóan más stílusban, de a cél ugyanaz, ami annak idején velem történt, hogy vágyat ébresszünk a gyerekekben az "istenes" dolgok iránt. Ez hátborzongató amúgy. Hátborzongatóan szép és isteni. Négy gyereket kereszteltem a hitoktatásból kifolyólag. Az egyik már volt hittantáborban, a többiek most jönnek először, többször is szerepeltek a betlehemesben, és az összes megkeresztelt tanítványom részt vett a hittanversenyen, az egyik pedig tagja volt a győztes csapatnak is. Így igazából azt szeretem a legjobban, amikor a tanítványaimat keresztelhetem, vagy vágyat látok a lelkükben, és ezzel megismétlődik a történelem. Amit nem szeretek, hogy méltatlanok a munkakörülmények és a fizetés.

- *Kérlek, mutasd be nekünk a győztes csapat tagjait és meséld arról, hogyan zajlott a felkészülés a versenyre!*

- A versenyre két csapatom ment, egy 3-4. osztályos és egy 1-2. osztályos. Mind a két csapat profin felkészült és kiváló teljesítményt nyújtott.

A győztes 1-2. osztályos csapatban mindenki más iskolából volt, így a hittanórákon nemcsak a versenyzők, hanem egy pár csoporttárs is készült, mivel abba kellett hagyni a tananyagot, és Saullal, Dáviddal meg Salamonnak kellett foglalkozni. Őszintén szólva nem illettek a királyos történetek az 1-2.-os tananyag egyik részébe sem, nem tudták hova kapcsolni, így elég sokat kellett magyarázni, hogy hova is helyezték el ezeket a történeteket. Filmeket néztünk, a LEGO Biblia képeit elemeztük, és rengetegszer elolvastuk a kiadott szöveget, próbafeladatokat oldottunk meg. Az elsősöknek a kijelölt szövegek magyarázat nélkül abszolút nem voltak érthetőek, így a szöveget eleinte nem is adtam oda nekik. A csapat legnyüzsgőbb tagja Árvay Lilla Júlia 2. osztályos tanuló volt, akit Kelenföldön kereszteltem családi körben, és a legérdekesebb, hogy október 31-én van a születésnapja. A csapat hoz-

zám legközelebb álló lány tagja saját lányom volt, Sciotti Sofia, aki több olaszórát is kihagyott a versenyek miatt, és semmi nem jöhetett volna közbe, hogy eltántorítsa attól, hogy ezen a versenyen részt vegyen. Sofia szintén 2. osztályos, és még nincs megkeresz-

telve, de ez a nyár már nem fog elmúlni anélkül. Fekete Domonkos szintén másodikos, és azt mondta az egyik hittanórán, hogy ő vagy természetvédő lesz, vagy valami Istennel kapcsolatos dolog. Így nem volt kérdés, hogy Domi a csapat tagja lesz-e vagy sem. Se neki, se nekem. Kelenföldön cserkészkedik, amit nagyon élvez. Vékey Ádám volt a csapat egyetlen első tanulója. Ádámot szeptemberben ismertem meg, ő a családi háttéréből hozott egy biztonságos bibliaismeretet, szerény és jó magaviseletű kisfiú, aki először jön majd Kelenföldre a hittantáborba. Volt egy nagyon szorgal-

mas első póttagunk is, Molnár Marianna (sokat betegek még ebben a korban a gyerekek, úgyhogy fontos volt, hogy legyen valaki, aki bármikor be tud ugrani), aki a megyei versenyen vett részt, viszont az országos döntőre már nem jöhetett velünk, de a kelen-

földi hittantáborban szintén ott lesz.

- *Milyen élmény volt neked és a gyerekeknek maga a verseny?*

- A megyei versenyen az egyik terebben felügyeltem a versenyt és osztottam ki a feladatlapokat. Így nem maradhattam a csapataimmal. Lilla anyukája segített nekik, hogy teremről teremre járjanak. Ekkor még két csapatom volt versenyben, és mind a két csapatomat elkísérte egy pár szülő, akik támogatásáért nagyon hálás vagyok. A csapattagok nem kifejezetten olyanok voltak, akik tősgyökeres kelenföldi gyülekezeti tagok, vagy rendszeres templomlátogatók. Talán csak egy-kettő volt ilyen a kilenc gyerek közül. Ráadásul a megyei versenyen még nem is annyira voltak összszokva. Ennek ellenére otthon érezték magukat a helyszíneken és a templomokban. Mind a megyei, mind az országos versenyen rögtön a templom első padsorában foglaltak helyet. Ez a tudatosság, ez az érdeklődés, és az, hogy az első sorban akartak ülni példamutató a felnőttek számára is. Az országos versenyen Lilla apukájával kísértem végig a versenyt és a csapatot, ráadásul mint szülő is izgultam a csapatért, mivel a lányom is versenyzett. Csak az első és utolsó feladatnál veszítettek pontot, a többi hibátlanul teljesítették, és közben teremről teremre bejárták az Evangélikus Hit tudományi Egyetemet. Két részre volt

osztva a mezőny, így délután, amíg a felsősök versenyeztek, az alsósoknak kézműves foglalkozás, társasjáték és bábszínház volt. Gyönyörű idő volt, és élvezték mind a versenyt, mind a foglalkozásokat, ráadásul az izgalom halvány jelét sem láttam rajtuk, az eredményhirdetést leszámítva. Tulajdonképpen az országos versenyen vált csapattá a csapat, a négy gyerek a négy különböző iskolából.

- *“Hogyan tovább”? Mik a terveid a jövőre nézve – jövőre is készültök elindulni a versenyen?*

- Sose látok tovább, mint egy hét. Sőt, sokszor az is nehéz. Ez sok mindenben múlik. Milyen lesz az órarendem, melyik osztályokat, csoportokat tudom majd tanítani. Ráérnek-e a gyerekek abban az időpontban, el tudják-e őket hozni a szülők, elengedik-e őket? Ha sikerül összehozni a csapatokat, akkor jövőre is megyünk, bár ugyanezek a csapatok nem versenyezhetnek, mert 1-2. és 3-4. osztályosak kerülhetnek egy csapatba, viszont aki második volt, az jövőre már egy másik kategória, a negyedikesek meg felsős kategóriába esnek majd. Úgyhogy ha indulunk a versenyen, a csapatok összetétele biztos, hogy más lesz.

- *Nagyon köszönöm a beszélgetést, és még egyszer gratulálunk!*

■ B. DÓRA

Ahol a 17-es villamos megáll és csenget

igazgatólelkészi beszámoló a 2017-es évről

**„Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába,„
(Zsolt 17, 8)**

2017 az ökumenikus reformáció éve volt, hiszen evangélikusként büszkén ünnepeltük a reformáció legfontosabb mozzanatának 500. évfordulóját, nem feledve azt, hogy ez ma már csak(!) ökumenikus összefüggésben tud releváns lenni. Nagyon felemelő volt látni, ahogyan ebben a jubileumi évben a világ kereszténysége összefog, és együtt hirdeti a **Solus Christus** alapelvét: római katolikusok és pünkösdiek, reformátusok és ortodoxok, evangélikusok és metodisták.

Nem titkolom, különösen nagy élmény volt szeptemberben Wittenbergben tölteni egy szűk hetet a lutheránus-pünkösdői dialógusbizottság Lutheránus Világszövetség által delegált tagjaként, mint ahogy felejthetetlen élmény maradt október 31-én, a kelenföldi evangélikus templomban ünnepi istentiszteletet tartani igehirdetéssel, úrvacsorával, valóban a lényegre koncentrálva – a külsőségek helyett.

Az egész évet meghatározta számomra az ambivalencia, mely abban rejlett, hogy egyszerre örültem meg újra meg újra annak, amit Luther és társai mondtak, tettek, amire felhívták a figyelmet (az evangélium nem eladó), akire mutattak (Jézusra, mint Krisztusra), és lettem szomorú akkor, amikor a kerek évfordulót sokan félreértve, saját maguk reklámozására, felekezeti sovinizmusra, politikai haszonszerzésre használták, vagy éppen értelmetlen szobrokra és díszablákra tapsoltak el százmilliókat.

Pedig „csak” Luther bölcsességét kellett volna megérteni, aki a maga korában is kiállt a szegények, elesettek mellett, és inkább nekik adta volna azt a sok-sok pénzt, amit kora az akkori szobrokra és díszablákra költött. 2017 különös lehetőség volt az egyházak számára, amivel meglátásom szerint csak részben éltek jól. Természetesen sok-sok érték született, ezt nem vitatom, de a valódi, sokak által várt, elvárt, tartalmi megújulás minden kétséget kizáróan elmaradt.

Gyülekezetünk 2017-es évének eseményeit is meghatározta a reformáció tematikája, hiszen mind a tavaszi, mind az őszi gyülekezeti hétvégénk témaválasztását ez adta. De éppen úgy igaz ez hétközi csoportjaink beszélgetés-sorozataira is. Az általam vezetett körök is ehhez igazodtak. A nagyífi és a lakásífi is többször foglalkozott a reformáció aktuális és provokatív kérdéseivel, de a Középkör is komolyan vette az Ágostai Hitvallás, majd az Apológia tanulmányozásával, hogy a múltunk nélkül sokszor érthetetlen a jelenünk.

Persze sosem felejtettük el, hogy mindennek az alapja Isten ígéje, ezért a vasárnapi igehirdetési alapige végig beszélgetésével a hétfői bibliaórán, vagy az Énekek Éneke című könyv tanulmányozásával a Középkörön, vagy éppen egy-egy könnyen hazavihető, arany-szabályszerű igevers ismétlésével a családi istentiszteleten mind-mind arról tettünk tanúbizonyságot, amit ünnepi októberi hónapunk mottójául is választottam: *„Pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre.” (Lk 10, 42a)*

Én hiszem és vallom, hogy akkor van helyén gyülekezetünk élete, a reformáció a mának szóló üzenete, egyházunk jövője, ha komolyan vesszük ezt az egyet: az evangéliumot, hogy Jézus Úr, és ma is Ő az Úr, és rajta kívül

nincs más. Minden, és mindenki más csak ezután következik.

Február 7-én presbitériumunk kihelyezett ülést tartott a csodaszép, minden mai elvárásnak megfelelő Evangélikus Országos Múzeumban. Köszönet Harmati Béla igazgató úrnak, másodfelügyelőnek! Március 3-án ökumenikus világimanapot tartottunk a zsúfolásig megtelt tanácstermünkben, ahol örömmel tartottam előadást személyes tapasztalatom alapján a Fülöp-szigeteki kereszténység helyzetéről.

Másnap, március 4-én házigazdája lehettem a szeretet-vendégségnek, ahol Birkás Antal tartott előadást Luther és Kálvin politikai filozófiájáról. Az ökumenikus reformáció jegyében különösen is sokat adott nekem az a március 22. és április 12. között, **Árulások** címmel általam szervezett zenés ökumenikus böjti sorozat, melynek színvonalas zenéje mellett nagyon mély és nagy, megszólító igehirdetéseket hallhattunk Szebik Imre evangélikus püspöktől, Várady Endre baptista főiskolai docenstól, Pataky Albert pünkösdi egyházelnöktől és Kató-Ballovcics Ágota római katolikus katekétától. Az utolsó böjti estén megélt taizés közösség máig bennem él.

Az ökumenikus reformációs év része volt a sok-sok vendég. Május 13-án a Johannita Rend Magyar Tagozata

tartotta ünnepi istentiszteletét nálunk, május 28-án a finn Vanaja kamara-kórus, július 2-án egy norvég ifjúsági kórus, szeptember 24-én norvég egyházzenezők közössége, október 22-én pedig egy észt kórus szolgált templomunkban. Emellett hagyományainkhoz híven finn és svéd nyelvű istentiszteleteknek is otthont adtunk.

2017-ben is megtartottuk napközis hittantáborunkat június 19-23. között (Ki)hívásod van! címmel a Bírák könyvéről, mely nyári tábor immáron zsinórban az ötödik volt melyet vezethettem, ismételen nagyon jó munkatársai csapattal. Ugyanez a közösség volt segítóm a családi istentiszteleteken is, melynek ilyen formában szintén ötödik évadát zárjuk idén. Mindkét formára igaz az, hogy érdemes újragondolni, mert szükség van az új ötletekre, új munkatársakra, verifrássításra is.

A sok új család, és a többségében óvodáskorú vagy még kisebb gyerekek jelenléte óriási öröm, és ugyanakkor óriási kihívás is. Véleményem szerint a családi istentisztelet, a GYBK, az új hittanosok integrálása, a konfirmáció és a nyári tábor kérdéskör újragondolása szorosan összefügg, nem is beszélve az óvodaalapítás újratervezéséről. Itt szeretném megemlíteni, hogy kisiskolásainkra is mind büsz-

kék vagyunk, akik Gombkötő Beáta hitoktató-lelkészünk vezetésével a 2017-2018-as tanévben megnyerték az országos hittanversenyt (1-2. o. korosztály): Árvay Lilla, Sciotti Sofia, Vékey Ádám és Fekete Domonkos. Szívből gratulálunk nekik!

A tavalyi évben első alkalommal, de hagyományteremtő szándékkal, június 10-én tanévzáró családi istentiszteletet tartottunk az egész gyülekezet közösségével, hálát adva a tanévért, és Isten megtartó szeretetéért. A „teleplomos ünnep” után közös piknikre került sor a templomkertben.

Cserkészcsapatunk a szokott rend szerint tartotta alkalmait, nyári zádorvári táborukra nagyon szívesen emlékeznek vissza. Nagyon örültem a konstruktív együttműködésnek a csapat és annak parancsnoka, Bence Kata és a gyülekezet elnöksége között. Ennek egy fontos jele, hogy kérésemre nemcsak a februári farsangot szervezték meg flottul, de 2017 őszétől minden családi istentiszteletnek egy-egy órs a házigazdája. Az augusztusban nálunk tartott regős találkozó is ennek a jó kapcsolatnak a bizonyítéka.

Szintén törekszem egy szorosabb együttműködésre az egyetemi gyülekezettel és vezetőivel, közösen szerveztük meg **Remember** címmel az őszi egyetemi gyülekezeti hétvégét

Révfülöpön, ahol **Újjászületés-szabályozás** címmel tarthattam meg a hétvége főelőadását. Külön öröm, hogy egy kis csapattal Kelenföldet is képviselhettük.

Sokakkal együtt jómagam is nagyon vártam, hogy ősszel, gyülekezeti hétvégénken megszólaljon templomunkban a **Reformáció szimfónia**, öröm volt áhítatot tartani a zsúfolásig megtelt templomban. Itt köszöném meg Bence Gábor, Pál Diana, Pap Kinga Marjatta és Mády Rezsóné, Kolba Hajnalka és Drávucz János egész éves odaadó egyházzenei szolgálatát. Ének- és zenekarunk szolgált azon a Duna TV által élőben közvetített reformációi istentiszteleten is, október 29-én, ahol Fabiny Tamás püspök úr szolgált igehirdetéssel. Itt szeretném megemlíteni, hogy az ünnepi év apropóján posztumusz kitüntetést kapott országos egyházunktól – többek között – Sulyok Imre, Botta István és Kendeh György is.

A novemberi Botta-Kendeh ifjúság alkalmára immáron hatodik alkalommal kaptam meghívást, és nagy élmény volt ismét a találkozás gyülekezetünk e fontos közösségével.

Csak röviden említeném meg, hogy **Adj egy 5-öst!** címmel ötforintosok gyűjtését hirdettük meg 2017.

november 5-én Ittész Alíz barátommal a BAGázs közösség számára. Alapötletem bibliai töltetű természetesen: az özvegyasszony 2 fillérje című jézusi példázat. December 3-án a budavári adventi koszorú első gyertyáját gyújthattam meg, december 17-én a Gombkötő Bea által írt karácsonyi darabot adhattuk elő a főistentiszteleten Bea hittanosaival **Többdimenziós karácsony** címmel, december 20-án pedig a Deák téri Evangélikus Gimnázium csendes napján prédikálhattam úrvacsorai istentiszteleten.

2017-hez tartozik, hogy befejezte nálunk egyházi szolgálatát Vincze Délia, akit nyáron Száraz Szabolcs váltott. Befejezte hitoktatói szolgálatát Bedecs Réka, őt Vincze Délia váltotta. Nyáron befejezte kertészi-karbantartói szolgálatát Müller György is, akinek hiányát mind a mai napig érezzük. December végén Missura Tibor lelkészársunk 85 évesen letette lelkészi szolgálatát gyülekezetünkben.

A tavalyi év végéhez kötődik, hogy Mády Erzsébet megerősítette, hat év után nem folytatja pénztárosi-irodavezetői szolgálatát, az ő helyére Rákóczy-Kiss Eszter került 2018. február 1-től. Itt jegyezném meg, hogy Portik Ágnes pályázati referens idén nyáron, két év hűségese munka után leteszi szolgálatát. Ahogyan Déliának,

Rékának, Gyurinak, Tibor bácsinak, Tubinak, úgy köszönjük Áginak is az odaadó munkáját, és a sok-sok megnyert pályázatot, melyekre 2017-ben különösen is támaszkodhattunk a reformációi programoktól kezdve a első vendégszoba felújításáig.

2017 utolsó három hónapjának fontos eleme volt a 2018-as általános egyházi tisztújítás előkészítése, melyben a jelölőbizottságnak nagyon sok munkája volt, különösen is Schermann Sándornak, a bizottság elnökének, akinek erón felüli vállalását ezúton is köszönöm.

Jómagam, mint a bizottság tagja, több mint 100 emberrel beszélgettem a folyamat alatt, amiből rengeteget tanultam. Mind a pozitív válalásokból, mint a visszautasításokból. Nagyon elgondolkodtatott a sok pozitív visszajelzés éppúgy, mint a sok kritikai észrevétel.

De mindezek mellett nem tudom elégszer hangsúlyozni a hála hangját, tudniillik, hogy hálás lehet a gyülekezet az új képviselő-testületéért, presbitériumáért, vezetőiért, tisztségviselőiért. Itt szeretném megemlíteni azt a tényt, hogy ha lehetett volna, szívem szerint, mind a 33 presbiter-jelöltet megszavaztam volna, és sajnálom azokat, akik kimaradtak, mert fontos lett volna az ő új és friss hangjuk is.

Az első két gyűlés idén mind hanglevegatában, mind tartalmában új elemeket mutatott, konstruktív, előre tekintő, biztató elemekkel. Külön büszkék vagyunk arra, hogy a nyolc új presbiterből hét hölgy kezdte meg a szolgálatát, és a presbitériumban is 13-12 az arány a nők javára. A női nem elkötelezettjeként külön örülök ennek is, természetesen nem elfeledve férfitársaim hűségét sem. A hatéves ciklus végén Mády Rezsőné pénzügyi gondnok és Missura Tiborné diakóniai szolgálatát külön megköszönöm a közgyűlésen is, és teszem ezt most is. És köszönet pénzügyeink kezelésében Sulyok Petrának és Szakmáry Erikának is.

Köszönöm mindenki figyelmét és szeretetét! Köszönöm lelkésztársaim, munkatársaim szolgáló támogatását, valamint elnöktársam Szepesfalvy Ákos odaadó, teljes állásnyi önkéntes szolgálatát! És nagyon köszönöm, hogy a doktorálásban a gyülekezet melletttem állt, biztatott, sőt a védésre és az avatásra is szép számmal eljöttek!

Legyen ÁLDÁS közösségünkön, és BÉKESSÉG közöttünk és bennünk!

■ GÁNC S TAMÁS

A reformáció jegyében – beszámoló 2017-ről

Dániel ezt látta az éjszakai látomásban: Jött valaki az ég felhőin, aki Emberfiához volt hasonló; az Öregkorú felé tartott, és odavezették hozzá. (Dán 7, 13)

Keresztyénként és János apokalipszisének ismerve egyértelmű, hogy itt nem lehet másról szó, csakis Jézus Krisztusról. A világ Üdvözítőjének mennyből jövelele és mennybemenetele azért történt, hogy végrehajtsa a Mindenható Isten egyetemes megváltói akaratát. Ennek az Úrnak volt tanúja Luther

Márton, aki fél évezreddel ezelőtt az Ő kegyelmének segítségével próbálta meg visszavezetni Krisztus népét a krisztusi útra.

Nem telhetett az immár mögöttünk lévő 2017-es esztendő sem másként, mint hogy mi is erre a világra horderejű eseményre fókuszáltunk.

1) Néhány, a jubileumhoz kötődő alkalom

Hadd kezdjem a **bibliaiskolával**, amelyben témául Luther 95 tétele szolgált. Következzék két fontos tanulság!

Az év során kiderült, hogy a búcsúcédulák árusítása előtt Albrecht mainzi érsek (1491–1541) készített egy 94 pontba szedett utasításokat tartalmazó művet a búcsú igehirdetőinek (*Instructio summaria...*, Lipcse, 1516). A lánnglelkű szerzetestanár erre reflektálva s azzal vitába szállva fogalmazta meg a maga 94, plusz 1 ráadástartással megtöltött tételsorozatát.

Egy másik tanulság, hogy a 95 tétel első négy tétele egy zseniális felis-

meréséről tanúskodik. Máté evangéliumában olvassuk: *Térjetelek meg, mert egészen közel van már a mennyek országa (Mt 4,17)*. Luther észrevette, hogy a görög **metanoia (megtérés)** szót egykor félreérthetően fordították latinra. A **poenitentiam agite** kifejezés ugyanis mintha arra buzdítana, hogy egyre több jócselekedetet, penitenciát vigyünk véghez. A görög kifejezés azonban jóval többet jelent: **megtérést, újjászületést**. Mindezt Jézus korában egy természeti képpel is szemléltették. Köztudott, hogy a Jordán folyó édes vize a magas sótartalmú Holt-tengerbe torkollik a

Szentföldön. Ezért a halaknak a folyó torkolata előtt el kell döntenünk, hogy a Holt-tengert, s ezzel a pusztulást, vagy a 180°-os visszafordulást, s így az életet választják-e. Így Jézus a jó cselekedeteknél sokkal többre, szívünk-lelkünk-értelmünk Hozzá térésére szólít bennünket!

Nem lehetett más a témája a **kisifisek és konfirmandusok** februári, Fóton rendezett regionális ifjúsági konferenciájának sem, melyet Csapatépítés Jézussal címmel tartottunk.

Júniusban ugyancsak a **kisifivel** és a **fiatal felnőttekkel** megtekintettük az Ige-idők című reformációi emlékkiállítását a Nemzeti Múzeumban, ill. velük is tanulmányoztuk Luther 95 tételét.

A **férfikör** több alkalmán szintén a reformáció került terítékre, pl. a 2016. október 31-én Lundban aláírásra került evangélikus-katolikus Közös nyilatkozat, vagy dr. Gáspár J. Zoltán testvérünk előadása A dunántúli evangélikus németek betelepítéséről, életéről és kitelepítéséről.

Sokunknak emlékezetes marad a Sárvárra, a reformáció egyik magyar bölcsőjéhez szervezett októberi **kirándulásunk**.

Feleségem buzdítására egy régi terem valósulhatott meg az **őszi gyülekezeti hétvégén**, amikor is kiállítást rendeztünk az édesapám, id. Dr. Blázy Árpád által az élete során gyűjtött, illetve vásárolt Bibliákból. E **bibliatörténeti**

kiállítás folytatásaként készülhetett el idei gyülekezeti naptárunk és kerülhetek idén márciusban újra kiállításra a Bibliák az újpesti művelődési házban. Feltétlen köszönettel tartozom ifj. Harmati Béla múzeumigazgató úrnak, Bártár Beáta fotósnek és Rezesy Szabolcs kiadvány-szerkesztőnek munkájukért.

A reformációhoz kapcsolódóan több helyen és témában tarthattam **előadást**:

» januárban a **Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának** székházában A reformáció lelkiisége címmel;

» Balatonszárszón, a **tavaszi gyülekezeti hétvégén** A reformáció szellemissége címmel;

» májusban a **budahegyvidéki gyülekezet Értelmiségi körében** A középkori magyar főváros, Buda – város- és szellemtörténeti vázlat 1526-ig címmel;

» júliusban a 470 éves **Nagybányai Evangélikus-Lutheránus Gyülekezet** ünnepségsorozatának keretében A reformáció kezdetei Erdélyben és Nagybányán címmel;

» a **külső-kelenföldi református testvérek templomában** tartott közös reformációi ünnepélyen Luther 94+1 tétele címmel;

» novemberben pedig A magyarországi evangélikusok múltja és jelene címmel a **türingiai Heilbad Heiligenstadtban** megrendezésre került konferencián;

» ill. a pesti Károlyi-palotában ren-

dezett Dévai Mátyás életéről készült filmbemutatón A reformáció kezdetei a Kárpát-medencében címmel.

Emellett január 22–25. között részt vehettem a **Martin Luther Bund** teológiai konferenciáján Hamburg-Seevetalban, melyet Luther lesen (Olvaszuk Luthert) címmel tartottak.

2) Gyülekezeti szolgálatok

Hitoktatás

A múlt tavasszal és ősszel 12 gyermeket oktathattam heti 6 órában: a Ciszterci Gimnáziumban, ill. az Ádám Jenő általános iskolában.

A 9 felnőtt testvér mellett tavaly 5 gyermek konfirmált gyülekezetünkben (május 20–21.): Szepesfalvy Luca, Vécsy Réka Zsuzsanna, Bölönyi Ádám, Joób Ambrus és Szabó Botond. Hordozzuk őket imádságban!

Ifjúsági munka

A kisifit feleségemmel együtt vezetjük, melyen elsősorban a fiatalokat foglalkoztató témákról és ahhoz kapcsolódó bibliaszakaszokról beszélgetünk.

A felnőtt ifjak alkalmain folytatódott a Bergman-sorozat.

Bibliaórák

A hétfői bibliaórákon a vasárnapi textusok mellett egyéb érdekes bibliai kérdések és témák is terítékre kerültek.

A bibliaiskoláról már volt szó. A férfikör (FÉK) említett témái mellett előkerült még a hit és tudomány örök kérdésköre, a világvallások, az energia-gazdálkodás, valamint Egyiptommal is közelebbről ismerkedhettünk.

Örömmel mondok köszönetet az új IFA (istentiszteleti felolvasók alkalm) bibliakörösöknek, akik tavaly kapcsolódtak be ebbe a szolgálatba. Külön köszönet a tagságnak a vasárnap igéjéről szóló, épülésünket szolgáló együttlétért.

A bibliakörök közül külön kiemelem az imaközösséget, melyet Győriné Dr. Drenyovszky Irénke néni évtizedek óta nagy odaadással gondoz és szervez. A lelkészeknek igazán sokat jelent, hogy vasárnaponként a 10.30-as Istentiszteletet is imaközösség előzi meg.

Egyéb

Az ádventi zenés sorozatot Zsoltárok az Eljövendőről címmel szerveztük, melyen vendég-igehirdetők szolgáltak (Győri János – Pesterzsébet, Solymár Péter – Újpest és Péter Zoltán – Budavár).

Mi lelkészek felváltva szolgálhattunk áhítatokkal az énekkari próbák végén.

Időm függvényében folytattam a pásztori munkát (látogatás, lelkigondozói beszélgetés, családi úrvacsora). Nem titok, hogy teljes állásban is lehetne csak ezzel a szolgálati területtel foglalkozni!

Igyekeztem honlapunk és facebook oldalunk naprakész gondozásában is részt venni.

3) További külső alkalmak

A tavalyi ökumenikus imahét „... Krisztus szeretete szorongat minket...” (2Kor 5,14–20) címmel került megrendezésre, melyen a baptista testvéreknél szolgálhattam.

Az év utolsó két hónapjában tartottunk áhítatokat a Szent Imre körházban.

Lelkészársaimhoz hasonlóan 2017-ben is többször oszthattam

meg gondolataimat a Duna Tv Hajnali gondolatok című műsorában (január 3., április 26., május 2., augusztus 29., szeptember 22., november 26. és december 29.).

4) A köszönet szava

Befejezésül köszönetet mondok a Mindenható megtartó kegyelméért, az imádságokért, a munkatársi közösségért, a gyülekezet belső békéjéért őrt állókért és a gyülekezeti tagok részéről megnyilvánuló sok-sok biztásért, figyelmességért és szeretetért.

■ BLÁZY ÁRPÁD

Lelkeszi beszámoló a 2017-es évről

Lelkeszi beszámolóim elején hadd idézzem fel az Útmutató mai ószövevényi ígését, amely így hangzik: „Uram, csodákat vittél véghez, ősrégi terveket, való igazságot” (Ézs 25,1).

Az elmúlt évben is többször megtapasztaltam/megtapasztaltuk ennek az ígének a bátorító voltát, és a különböző alkalmak során megbizonyosodhattam arról, hogy minden esendőségünk ellenére szerepelünk Isten tervében, hiszen meghallgat bennünket, és hiszem, hogy az Ő akaratának megfelelően, az Ő segítségével pász-

torolhattam, vezetgethettem a rám bízottakat az elmúlt év során is.

Mint minden évben, idóm nagy részét meghatározza a **hittanórák** megtartása, illetve az annak megszervezésével járó sokrétű megbeszélés, egyeztetés, adminisztráció. Gombkötő Beáta főállású hitoktató mellett Vince Délia, Blázy Árpád és én tanítunk heti 45 órában, 11 iskolában. Az egyre bővülő hittanórák és az egymással ütköző, azaz a különböző iskolákban azonos órában lévő órák miatt ősszel több csoportban nem tudtunk oktatást vállalni.

A **hétfői bibliaórákon** az év ele-

jén a Filippi levelet tanulmányoztuk, majd visszatértünk a jól bevált módszerhez, hogy a vasárnapi igehirdetéseket gondoljuk tovább, váltjuk úgymond aprópénzre annak üzenetét.

Az elmúlt évben a székesfehérvári testvérek látogattak meg bennünket, akikkel közös múzeumlátogatást szerveztünk, megtekintettük a Nemzeti Múzeumban az „Ige-idők” kiállítását.

Ősszel átvettem a **konfirmációi** oktatás szép és különleges feladatát Árpádtól, kilenc gyermek jelentkezett konfirmációra, ebből végül hat gyermek konfirmálkodott most, 2018 májusában. Annak ellenére, hogy 2006-ban harminchat keresztelés történt gyülekezetünkben (akiket hívhatnánk a konfirmációra), ebből mindössze nyolc gyermek tartozik területileg a mi gyülekezetünkhöz! A hat fiatal mellett további hat fiatal felnőttet készítettem fel keresztelőre és konfirmációra a 2017-es esztendőben.

Havi alkalmak

A **kismamakör** tagsága egyre bővül, hála azoknak a fiatal családoknak, akik második, harmadik gyermeket vállalnak, így szinte egy állandó társasággal vagyok együtt hónapról hónapra. 2017-ben bibliai anyákról, gyermekeikhez fűződő kapcsolatukról beszélgettünk, de emellett természetesen szót ejtünk mindig az aktuáli-

san felmerülő kérdésekről. A nagyobb gyermekeknek egyszerű, elmutogatható, könnyű dallamú, bibliai tartalmú énekeket is tanítok. Negyedévente a kismamakör tagjaihoz csatlakoznak a férjek, nagyobb, vagy kisebb testvérek, és így töltünk együtt egy-egy vasárnap délutánt (**páros kör**).

A **női kör** alkalmain Luther Asztali beszélgetéseit olvastuk, a középkori egyház felidézése végett megnéztük a „Napfivér, Holdnővér” című filmet, tanév végén pedig a „Katarina von Bora” című mozifilmet. A női kör alkalmain – ahogyan a kismamakör alkalmain is – egyik évben bibliai témákkal (valamely bibliai könyv olvasásával), másik évben pedig keresztyén tartalmú, gyermekneveléssel, párkapcsolati témákkal kapcsolatos könyveket beszélünk át közösen. Ősszel a Római levél tanulmányozását kezdtük el.

Egyéb alkalmak

Tekintettel a reformáció évére, márciusban a **Világimanapot** ökumenikus keretek között ünnepeltük, vendégeink voltak a külső-kelenföldi reformátusok, az Alsóhegy utcai baptisták és a ciszterci plébániához tartózkodó katolikusok. A liturgiában közösen szolgáltunk, igét Kulcsár Tibor baptista prédikátor hirdetett. Az alkalmat szeretetvendégség követte.

A **Szent Margit Gimnázium** protestáns diákjaival lelki nap keretében elgondolkoztató bizonyosságtételeket hallgattunk a Ráckeresztúri Drogrehabilitációs Központból érkező fiataloktól.

Ősszel **kirándulást** szerveztem Sárvárra, illetve gyülekezetünkbe látogattak a dunaujvárosi evangélikusok, akiknek beszéltem a gyülekezet alakulásáról, a gyülekezetben folyó alkalmakról.

Októberben gyülekezetünk több lelkes tagjával megnéztük az Uránia Filmszínházban a Bonhoefferről készült filmet.

Köszönöm a **kézimunkázni** tudó testvérek munkáját, akikkel immár harmadízben készítettük el a Deák Téri Evangélikus Gimnázium végzős diákjainak kereszteszettel hímzett ballagó tarisznyáját. (Asztalos Györgyné, Bujákiné Szántó Zsófia, Nádas Violetta, Zacher Edina, Zacher

Enikő, Blázy Árpádné, Török Lajos).

A tavalyi év folyamán is szerveztem adventi és húsvéti kézműves délutánt, tartottam úrvacsorával egybekötött házi istentiszteletet, illetve istentiszteletet, kísértem és megáldottam a ballagókat a Szent Margit Gimnáziumban.

A heti, havi rendszeres alkalmak mellett számos olyan feladat is adódik, amelyek nem kiszámíthatók: kazuális szolgálatok egész sora, lelkipásztori beszélgetések, látogatások, közegyházi alkalmak és sorolhatnám tovább. Köszönöm a sok segítséget, amelyet munkatársak, gyülekezeti tagok nyújtanak, illetve a stabil imaháttérrel, amely hiszem, hogy erősít és megtart minket és gyülekezetünket is minden élethelyzetben. Isten gazdag áldása legyen és maradjon továbbra is velünk!

■ BLÁZY ÁRPÁDNÉ

Mint a mesében

Balatonszárszó – Egy közösségi hétvégét az is elvisz a hátán, ha van Balaton-part, van napsütés és van gyerekzsivaj. De egy gyülekezeti hétvégétől azért többet vár az ember. És aki ott volt a kelenföldi gyülekezet ba-

latonszárszói gyülekezeti hétvégéjén, meg is kapta ezt a pluszt.

Mit jelent ez a plusz? Először is természetesen lelki programokat: reggeli és esti áhítatokat és a vasárnapi istentiszteletet. De mire eljutot-

tünk addig, hogy a Balaton-parton körbeállva elénekeltük az istentisztelet záróénekét, sok minden máson is túl voltunk. A gyerekek az úrvacsorára érkeztek vissza a kihelyezett gyerekbibliakörről, melyet ugyanabban a teremben tartottak, ahol szombat este az activityzést. Kinti programokból sem volt hiány: szombat délelőttre a kisfisek szerveztek akadályversenyt a gyerekeknek, vacsora előtt pedig ádáz frizbifocimeccs kerekedett a gyorsan beosztott két csapat között.

Az élvezetes programokért nemcsak a gyerekek voltak hálásak, hanem a szülők is, hiszen így sokkal többen tudtak részt venni a felnőtteknek szóló alkalmakon. Szombaton minden a mesékről szólt. Miután az Óperencián innen és túl névre keresztelt program játékaik összerázódott a csapat, a varázsmesékről és azok szimbólumairól hallhattunk előadást. Délután

pedig a meseterápiáról vagy a párkapcsolatokról szóló workshopon vehettünk részt, aki éppen nem pingpongozott vagy Balatonföldvárra biciklizett át. Este a Bibliai mesealakok? című előadáson a mesék és a kereszténység összefüggéseiről volt szó. Voltak azért lazítósbab alkalomok is: péntek este moldvai táncház, szombaton borkóstoló várta az érdeklődőket.

És hogy mi kell még egy gyülekezeti hétvégéhez? Természetesen egy gyülekezet. És gyülekezeti tagok, akikkel le lehet ülni beszélgetni a napsütésben, akikkel együtt lehet hallgatni a gyerekzsivajt és akikkel együtt lehet énekelni az istentisztelet záróénekét a Balaton-parton: „Örök Isten, áldj meg minket!” Hálás vagyok, hogy mindegyike lehetőségünk volt ezen a hétvégén.

■ ITT ZÉS AMBRUS
FORRÁS: evangelikus.hu

Kelenzöld

„Uram köszönöm, hogy körülötünk oly sok minden magától nő, pompázik és ragyog. Segíts, hogy minél többet meg tudjunk őrizni teremtet világod szépségéből!”- végződik a tavaszi Hírlevél Lélekiemelő rovatának cikke, leírva azt a bennünk is megfogalmazódó gondolatot, amely eredménye lett Kelenzöld, az újonnan alakult, környezetóvó megoldásokat kereső gyülekezeti csoportunk.

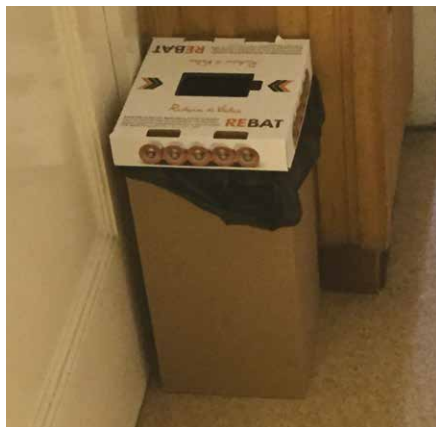
Március óta havonta tartjuk az alkalmainkat, és arra szeretnénk törekedni, hogy a környezettudatos gondolkodás gyülekezetünk életében, alkalmaink szervezésekor is fontos szempont legyen. Elsőként azt a célt tűztük ki magunk elé, hogy olyan egyszerű ötletet találjunk meg, amelyek abban segítenek, hogy

a gyülekezeti termeinket, illetve a hozzájuk tartozó helyiségeket minél környezetbarátabb módon tudjuk használni.

Elkezdtek a már működő szelektív hulladékgyűjtés további fejlesztését, bővítését. Kihelyezésre került egy szárazanyag gyűjtő (a gyülekezeti teremben található), illetve éppen szervezés alatt áll a már meglévő komposztkezelő újra használatba állítása. Szeretnénk odafigyelni a lehetőség szerint minél környezetkímélőbb tisztítószerek kipróbálására és bevezetésére. Fontosnak tartjuk, hogy a gyülekezeti termeket használó csoportjaink figyelmét felhívjuk arra, hogy odafigyeléssel is sokat tehetünk a víz- és energiatakarékosságért.

Hosszabb távon szeretnénk olyan fórummá válni, ahol az érdeklődő gyülekezeti tagok segítséget, ötleteket kaphatnak a saját háztartásuk „környezetbarátabbá” tételéhez. Hiszünk benne, hogy a hétköznapi élet számos területén odafigyeléssel, sok kreativitással, egymás segítségével sokat tudunk tenni azért, hogy a most épp beszélni tanuló gyermekeink felnőttként is megélhessék, milyen jó, hogy a teremtett világ magától szép, és jól működik.

■ BAGI-MISJÁK PETRA

Missziói nap Aszódon

2018. május 12-én gyülekeztünkől heten missziói családi napon vettek részt az aszódi evangélikus gimnáziumban: Asztalos György, Bereznai Tamás és Klára, Ittzés András és Szilvia, Sulyok Petra és Nyéki Csaba. A többiek az északi egyházmegye másik hetven gyülekezetéből érkeztek. A következőkben az ő személyes beszámolóikat olvashatjuk.

A nap mottója az idei családok évében ez volt: „Én és az én házam népe az Urat szolgáljuk” (Józsué 24,15).

Kezds után nem sokkal az egyik kórustag fiú rosszul lett. A jelenlévő orvosok azonnal a segítségére siettek. A találkozó félbeszakadt programját hamarosan folytatták, kérve a mintegy 4-500 főnyi gyülekezetet, hogy imádkozzanak érte. Hála Istennek - mint később a recepción megtudtam -, mire az édesanyja érte jött, már jobban lett.

Én a „Van-e jövője a családnak” címmel tartott kis csoportos beszélgetésben vettem részt. Szeverényi János a mottóul választott ige elől hiányzó „de” szócskával indította a téma ismertetését. Ez azért fontos ebben az igében, mert akkor is, ma is sok dolog volt, és van a világban, ami arra igyekszik rávenni a családokat, hogy

ne az Urat szolgálják. Vagyis az Urat szolgálni akaró családoknak harci helyzetben kell megmaradniuk Jézus Krisztus mellett. Hálas vagyok Istennek, hogy az alkalom végén imádságban megvallhattuk, hogy szeretnénk családjunkban is az Urat szolgálni, és kérhettük, hogy minden gyermeknek, bármilyen családból jöjjön is, bizonyosságot tehesünk Megváltónkról, a többit pedig bízzuk Őrá, akié minden hatalom.

Ebéd közben jót beszélgettünk Petrával és Csabával hármásban, ők a nevelőszülői hálózatról szóló beszélgetést hallgatták meg. Ez a szolgálat 55 gyermeket és 22 családot gondoz jelenleg.

Az ebéd utáni kerekasztal beszélgetésből az egyik résztvevőtől, Süveges Gergőtől azt a gondolatot emelem ki, hogy ők feleségével tudatosan készülnek gyermekeik kamaszkorára. Ebben a nehéz életkorban a fiatalok mindent szívesen kipróbálnak, és legkevésbé a szüleikre hallgatnak. Ezért már korábban igyekeznek őket olyan hívó közösségekbe betagozni, amelyek segíthetik őket kamasz éveik alatt a jézusi keskeny úton megmaradni.

A nap végén Fabiny Tamás püspök szolgálatával úrvacsorai istentisztelet volt.

■ ASZTALOS GYÖRGY

Tárnok Tamás református lelkész arról beszélt, hogyan szolgál a nyírbátori menekülttáborban a kereső, és a megkeresztelt arabok és afrikaiak körében. Szívet melengető volt hallgatni, ahogyan mesélt a nem könnyű helyzetről, hiszen a menekültek zárt tábora egyrészt állandóan változó „közösség”, tele a helyzetükből adódó frusztráltsággal, feszültséggel és szenvedéssel. Másrészt úgy kell a Krisztust keresőket megtalálni és megszólítani – ők főleg az iszlámban csalódott irániak –, hogy közben ne ingerelje és provokálja a muszlim hívőket. A már megkeresztelkedett – zömében afrikai – menekültekkel pedig úgy alkotnak istentiszteleti, úrvacsorai közösséget, hogy az vonzó legyen a többieknek is.

Tárnok Tamás lelkész úr már gyermekként részese lehetett a menekült-pasztorációnak, hiszen 8 testvére mellett még két menekült fiataalt is befogadtak a szülei, akik a nyírbátori református gyülekezet lelkészei. Innen nőtt ki az elköteleződése az átmeneti életszakaszban élők iránt, akiknek a nehézségeit közvetlen közléről tapasztalhatta meg.

Nemcsak munkájára kívánok áldást, hanem hogy példája áldássá válhasson másnak kis.

■ ITTÉS SZILVIA

Minden ilyen találkozó alkalom a vizontlátásra, régen nem látott ba-

rátok, ismerősök újrafelfedezésére. A megszokott környezettől távol fel erősödik bennünk az összetartozás érzése is. Új környezetben a jól ismert igék magyarázata meglepetésszerű helyzetfelismerésekhez vezethet. Egy-egy ige, kifejezés a megszokottól eltérő megvilágításba kerül. Tágul a látókörünk. A közösség (mint egy nagy család) lelkiekben erősödik. Nem „tömeghatásról” van itt szó. A tömeg rendezetlen halmaz, itt a hirdetett ige egy irányba rendezi a gondolatokat, érzéseket. Nem „sodródunk”, hanem egymás terhére tudomást szerezve egy irányba rendeződünk. Átéljük, hogy van „pap és áldás és ámen” (szemben Habermas panaszaiával, amiről Ittész István beszélt).

■ BEREZNAI KLÁRA ÉS TAMÁS

Mi egy óras késéssel érkeztünk, így az általam várt éneklésről lemaradtunk, cserében megnéztük a „Menő reformáció” kiállítás utaztató buszt, ami nagyon ötletes volt. A regisztráció flott volt, s alapvetően jó volt a szervezés is. Jó ötlet a szervezői egyenpólo, így azonnal lehetett tudni, kitől lehet kérdezni. A kiscsoportos témák közül nehéz volt választani, mert sok érdekes volt – esetleg egy regisztrációval fel lehetett volna mérni az igényeket, s időben el lehetett volna úgy osztani, hogy két témába is behallgathasson az ember.

Számomra is nagy öröm volt, hogy a jelenlegi kelenföldiek mellett több régi ismerőssel is találkoztunk, pl. Horváth-Hegyí Áronnal, Szeverényi Jánossal, s később a feleségével, Ludovikával is.

A kiscsoportunk házigazdája a nap támogatottja, a *Csillaghegyi Evangélikus Egyházközség SION nevelőszülői hálózata* volt. Mivel kevesen voltunk, itt bemutatkozásra és kérdésekre is volt lehetőség. Náluk 22 családban 55 nevelt gyermek él. Mivel ma cél, hogy minden gyerek családban nőhessen föl, jó volt hallani, hogy ez a kis nevelőszülői hálózat kicsit talán rugalmasabb, mint a nagyobbak. Igyekeznek komolyan venni, hogy a nevelőszülőkhöz odaillő gyerek kerülhessen, hangsúlyt fektetnek a sikeres nevelő család kialakítására, komolyan veszik a barátkoztatást. Az egyházi fenntartó nem jelenti azt, hogy köte-

lező a templomba járás, a neveltek eredeti családjai kérése, igénye is fontos. Ugyanakkor az egyházi fenntartás lehetővé teszi a nevelőcsaládok terheinek mérséklését, ha mondjuk olyan drága eszközökre, mint szemüveg vagy fogszabályzó lenne szükség. Igyekeznek támogatni a nevelő családokat a köte-

lező lehetőségeken túl, rendszeresen vannak közös programjaik, családi napok, táborok. A beszélgetés során számos olyan dolog előkerült, amelynek összetettsége az átlagemberben szerintem fel sem merül: pl. hogy minden nevelt gyerek mellé gyermekvédelmi gyámot rendelnek ki, aki egyes kérdésekben (mint pl. hogy hova mehet a gyerek, milyen intézménybe járjon stb.) a döntési jogot két év nevelőszülői kapcsolat után átruházhatja a nevelőszülőre. S előfordulhat, hogy egy nevelő családon belül minden neveltnek más gyámja van...

Számomra nagyon pozitív képet adtak, hangsúlyozva természetesen, hogy ez egy nagyon összetett, sok adminisztrációval, többirányú kapcsolattartással, számos nehézséggel, konfliktussal járó hivatás.

■ SULYOK PETRA

Tanít a történelem

II. rész

A Hírlevél húsvéti számában olvashattuk Missura Tibor nyugdíjas lelkészünk visszaemlékezésének első részét, amelyeknek most második fejezete következik.

Akik emlékeznek, tudják, hogy a templomot az alagsorban két kocsz-kazán fűtötte. A templomépítés idején ez a légfűtési mód volt a legmodernebb. A háború után nem kaptunk kocszot, szénnel kellett fűteni, ezért 40 évi tüzelés után a kazán kezdte felmondani a szolgálatot. Reggel 4-kor kellett elkezdni a fűtést, hogy 8 órára érezhető legyen a hatása, 11 órakor pedig már mindenki elégedett lehetett. Estére már újra kezdett kihűlni a templom. Az egyházi nem lelkesedett túlságosan ezért a munkáért, mert bizonyos légköri körülmények között füst került az elhasználadott kazánokból a templom légterébe. Győzött mentegetőzni és templomot szellőztetni az istentisztelet előtt...

Véletlenül kezembe került egy külföldi prospektus az új, modern olajkazánokról. A vezetőség kereste a lehetőséget, hogy hogyan lehetne ilyet külföldről beszerezni. Nem sikerült behozatali engedélyt és valutát sze-

rezni. Már lemondunk róla, amikor „véletlenül”, (20 év után újra) kimentem az ipari vásárra, ahol észrevettem a prospektusban látott olajkazán mását magyar kivitelben. Azonnal megrendeltük, hisz akkor még 3 Ft volt a fűtési olaj literje, tehát olcsóbb lett a templomfűtésünk, mint ami korábban volt széntüzeléssel. Később, 30 év után, ezt a kazánt kellett átalakítani gázfűtésessé, mert az olaj ára nagyon megdrágult. Jó volt hálát adni az átalakított fűtésért és Isten segítségét meglátni abban, hogy amikor tönkrement a kocszos kazán, akkor tudtunk újat venni. Bizony, bennünket még a templom is meleg szeretettel fogadhat... Jó megköszönni Istennek a kazánunk melegét is a téli hideg napokban.

A 70-es évek végén volt egy nagyon hideg télünk. Már februárban is látszott, hogy a templom melletti fűgefánk elfagyott. A félelmünk beigazolódtott, tavasszal nem hajtott rügyeket. Szomorúan néztük az elfagyott növényt. Ha jól emlékszem, Korompay Andor presbiter testvérünk jött el és vágta le a fűrészszel az elfagyott részeket. De ő, mert értett hozzá, a gyökereket is megvizsgálta és bizakodva mondta,

hogyan ez a fa újra ki fog hajtani. Valóban kihajtott és mára megint szép fügefává nőtt. Amikor bizonyos egyházi munkák „halódtak,” a bibliaóráinkon többször emlegettük a fügefánkat, mint Isten megújító kegyelmének szimbólumát, mert a „kegyelem” még az „elfagyott”, tönkrement esetekből is tud megújítani.

Mellékesnek tűnik, mert ma az üzletben egyszerűen megvesszük. De még a 80 évek elején sem lehetett nálunk kókuszszőnyeget kapni. Abban az időben ez volt a legalkalmasabb eszköz, hogy a templomot tisztán és biztonságosan tartsuk. Ha csak felmosták a templomot, akkor ugyan tiszta volt, de matt fényű. Ha viaszt is tartalmazott a felmosószer - régebben ezt még kefével is kellett fényezni, - akkor csúszós volt a padló, és könnyen eleshettek az emberek. A kókuszszőnyeg volt az, ami nem csúszott és leszedte a piszkot a cipőkről. Akkor többen jártak télen bakancsban, mert hidegebbek és havasabbak voltak a telek, ezért azzal gyakran behordták a sarat. A korábbi szőnyegünk már nagyon tönkre ment.

Az NDK-ban jártunk, s ott az egyik kirakatban megpillantottunk egy kókuszszőnyeget. A feleségemmel bementünk a boltba, hogy lehet-e 12 méteres szőnyeget kapni. Természetesen – felelték – az 50 méteres tekercsből bármekkora tudnak vágni. A

vendéglátóinknak mondtuk, hogy szükségünk lenne egy ilyen szőnyegre a templomba, de hol lehet ehhez kiviteli engedélyt szerezni? Ők megszerezték, sőt a szőnyeget autójukkal kivitték az állomásra a vámhivatalba. Így érkezett meg Budapestre. A vámhivatalunk megnézte az összetekert szőnyeget, hogy nincs-e belé rejtve valami, majd lepecsételték a vámpapírt és vihettük a szőnyeget egyenesen a templomunkba. Újra biztonságosan és csendben lehetett bejönni. Ez a szőnyeg több mint 30 évet szolgált közöttünk Isten dicsőségére és a mi biztonságos járásunk érdekében.

Bizony szabad és jó a „véletlenekben” is meglátni Isten megsegítő kegyelmét, és megélni Isten közelségét!

■ MISSURA TIBOR

Szeretettel hívjuk és várjuk ősztől a 12. életévüket betöltő gyermekeket konfirmációs órára. Az alkalmak keddenként lesznek, és szeptember második keddjén kezdődnek, délután 4 órától. Kérjük a kedves szülőket, hogy emlékezzenek gyermekük keresztelőjénél tett fogadalmukra, miszerint gyülekezetünk segítségével gondoskodnak gyermekük lelki fejlődéséről. Ehhez szeretnénk segítséget adni az iskolai hitoktatással, illetve a konfirmációra való felkészítéssel.

Közös program a Dunán

Május 14-én az egyik kedves férfi körös tag jóvoltából kellemes délutáni programban volt része a férfi-, és az ő jóvoltukból a női kör tagjainak. Mivel a női kör a hónap harmadik hétfőjére eső alkalma pont pünkösdre esett volna, meghívást kaptunk, hogy csatlakozzunk a férfiak „külső helyszínes” programjához. Dr. Feckete Tamás, a vízirendészet őrsparancsnoka látott vendégül minket a Dunai Vízirendészeti Rendőrkapitányság Kopszai-gáton lévő rendőrőrsén.

A délután egy nagyszerű hajókázással kezdődött. A rendőrőrs épületétől a Margit-hídig tartott az út. Mivel egy kisméretű hajón ültünk, számomra külön érdekesség volt ennyire „vízszintből” szemlélni ezt a gyönyörű várost.

Visszaérkezve pedig vendéglátónk kitűnő, rendkívül érdekes előadását hallgathattuk meg a hazai vízirendészet történetéről, különös tekintettel annak 20. századi fejezetére, mikor is a vízirendészet mentő

szolgálatát igazán megerősödött. Különös összefüggésekre derült fény az azal kapcsolatban, hogy mi hozta magával ezt a megerősödést. Már az első híd, a Lánchíd megépülése elindította azt az öngyilkossági folyamatot, ami a hidak egyre szaporodó számával egyre nagyobb arányúvá és ezzel együtt egyre drámaibbá vált. Természetesen a kezdetektől fogva próbálkoztak a mentéssel, igen kis hatékonysággal, 15 vízbe ugrott emberből jó, ha egyet meg tudtak menteni. Míg nem 1926-ban egy személyes tragédia kapcsán egy rendőrkapitány elhatározta, hogy megszervezi azt a mentő vízirendőr szolgálatot, ami tényleg ki tudja menteni az embereket. Minden híd lábához, mindkét parton mentőegységeket telepítettek kiképzett rendőrökkel,

orvosokkal, mentésre alkalmas csónakokkal. Végül olyan sikeres lett ez a szolgálat, hogy az egység tízéves fennállásakor már azt (is) ünnepelethették, hogy a tíz év alatt 2093 fuldokló közül 2002-t ki tudtak menteni, tehát évente átlag 200 ember életét mentették meg.

Szerencsére ma már elenyészőnek mondható a vízirendészet ilyen jellegű feladata, van azonban bőven más, mivel minden, a folyóhoz köthető szabálytalannak tűnő eseménynél (tiltott fürdőzés, vízszennyezés stb.) és természetesen balesetnél őket riasztják.

Ezúton is köszönjük, hogy ilyen kellemes és tartalmas, sok új ismeret-hoz hozzásegítő délutánt tölthettünk együtt.

■ SZ. KINGA

A cserkészlet protestáns oldala

3 francia, 2 német, 2 dán, 2 kameruni, 2 elefántcsontparti, 1 finn és 3 magyar beszélget...

... a protestáns cserkészetről.

Viccekhez méltóan abszurd kép. Számomra is zavaros volt, mikor kiderült, hogy ebből a társaságból az egyik magyar éppen én leszek. Bagozzuk ki a miérteket!

A definíció szerint a cserkészlet egy önkéntes, politikamentes, vallásos ifjúságnevelő mozgalom, melynek célja, hogy a társadalom számára hasznos állampolgárokat neveljen. A cserkészlet világszövetségébe (World Organization of the Scout Movement, röviden WOSM) bármilyen vallási értékeket képviselő nemzeti cser-

készszövetség csatlakozhat. Annak érdekében, hogy ebben a 38 millió fős, vallásilag sokszínű mozgalomban mindenki a saját hitének megfelelő értékek mentén tudjon cserkészeket nevelni, vallásonként/nagyobb

érzésem volt, mintha nem is csak mi tizenöten ültünk volna egy teremben, hanem az általunk képviselt összes cserkésszel egy közösséget alkotnánk. A közös célról való gondolkodás az első pillanattól kezdve összekö-

felekezetenként különböző szervezeteket hoztak létre. Így van katolikus, ortodox, zsidó, muszlim, buddhista és protestáns szervezet a WOSM-en belül. Ez utóbbinak, a Protestáns Cserkészek Tanácsának (Council of Protestants in Guiding and Scouting, röviden CPGS) közgyűlésén volt lehetőségünk részt venni Végh Anna barátnőmmel és Bóna Zoltán református lelkész cserkésztestvérünkkel Párizsban.

Számomra lenyűgöző volt ennyiféle protestáns közt lenni, és velük hatékony párbeszédet folytatni. Olyan

tött minket – így őszinte, szókimondó beszélgetés alakult ki, kerülgetések nélkül. Ötleteket gyűjthettünk egymás beszámolóiból, melyik országban hogyan valósul meg a cserkész értékek és a protestáns erkölcs összekapcsolása. Mi egy hamburgi lelkésszel beszélgettünk erről a legtöbbit, és elhatároztuk, hogy német mintára egy módszertani gyűjtemény összeállításával igyekszünk majd támogatni a magyarországi protestáns cserkészvezetők munkáját. Mert ugye a skandináv országokhoz képest nálunk kisebbségben vannak a protestáns cser-

készek, nehezebb érvényesülni. (Persze, még mindig könnyebb dolgunk van, mint pl. kameruni baptista társainknak...) Ökumenikusságával viszont egyedülállónak bizonyult a Magyar Cserkészszövetség, ami a többiekből elismerő csodálatot váltott ki, minket pedig büszkeséggel töltött el.

Úgy gondolom, hogy saját értékeinkben megerősítve, de a többi felekezettel vállvetve van igazán értelme követnünk alapítónk, Lord Baden-Powell útmutatását: „Próbáljátok meg úgy itt hagyni ezt a világot, hogy jobb legyen, mint ahogy kaptátok.”

■ BENCE KATA

„Mindenkinek csak adnak”

A Down-szindrómások emlékezetes együttléte

Fergeteges volt a hangulat a sepi-szentgyörgyi Park vendéglőben tartott találkozón, ahol a Down-szindrómások világnapja alkalmából mintegy 40–50 érintett család, 160 résztvevő jött össze ismerkedni, szórakozni, kötetlenül beszélgetni az Irgalmas Samaritánus Keresztyén Egyesület szervezésében. A regionális találko-

zóra Csíkszeredából, Udvarhelyről, Gyergyószentmiklósról, Kézdivásárhelyről és Brassóból érkeztek.

Mivel a Down-szindrómásoknak a 21. kromoszómából van több, a világnapjukat március 21-én ünneplik, ám egy hasonló kaliberű találkozót hétköznap bajos összehozni, így kissé előre hozták az eseményt

- magyarázta a főszervező, Zelenák József evangélikus esperes, akinek három gyermeke közül a legidősebb szintén e betegség által érintett. Utoljára 2015-ben volt itt hasonló összejövetel, 2016-ban Gyergyóban, tavaly Csíkszeredában gyülekeztek a családok.

Előjáróban Sztakics Éva alpolgármester üdvözölte a jelenlévőket és a rendezvény megszervezésének ötletét, mert az közelebb hozza egymáshoz a családokat. Személyesen is megtapasztalta, hogy az az őszinte melegség, amelyet a Down-kóros gyermekek nyújtanak, összehasonlíthatatlan – mondta. Ők barátságosak, közlékenyek és simulósak, annak ellenére, hogy néha halmozzák a fogyatékosokat – tette hozzá Gáspár Melinda, az evangélikus templomban működő Bartimeus Játsszóház segítő munkatársa, aki Szabó Ildikó Borókéval gyermekjátékokat és jeleneteket tanított be a hozzájuk járó gyermekeknek.

Sűrű és változatos program színesítette a napot, amelynek műsorvezetője László Károly, Puki bácsi volt. A gyermekeknek Hána László és Rozsnyai Gábor zenélt, táncra perdültek a Csíkszeredából érkezettek, a szentgyörgyiek a Gáspár Attila által betanított néptáncokat adták elő, kézműveskedtek is, ebéd után pedig a Creaton együttes közreműködésével buliztak a jelenlévők.

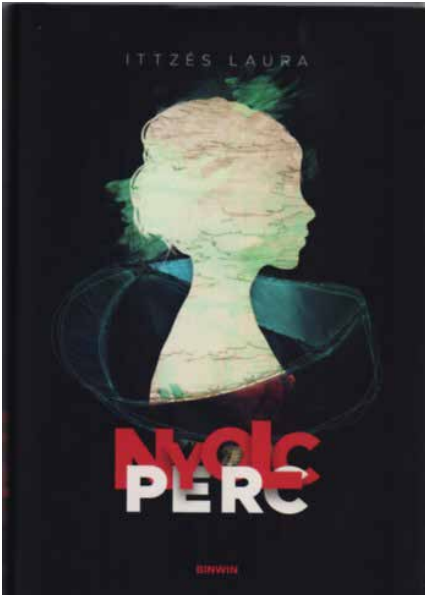
Egy napra legalább eltörpültek azok a gondok, amelyek kijutnak a Down-kóros gyermekeket nevelő családoknak. Ezek sokfélék lehetnek, az még a legkisebb, hogy minden évben bizottság kell, hogy felmérje állapotukat, és előfordul, hogy sokszor nem ítélik meg a legsúlyosabb fogyatékosági fokozatot. Ezen túl a korai fejlesztés nagyon sok energiáját, anyagi erőforrását felemésztja a szülőknek, tornáznai, logopédushoz kell vinni a gyereket, majd a beiskolázás jelent nagy gondot.

– Azt akartam elérni, hogy ne zárkózzanak be a szülők a Down-kóros gyermekkel, mert így sokszor nem kapják meg a korai fejlesztést – mondta Zelenák tiszteletes. – Merjenek a világ elé lépni, küzdjenek meg a traumával, amit a gyermek érkezése jelent, és lépjenek a megoldás felé. Mikor Dávidot iskolába írtattuk, a tanítónők idegenkedtek tőle, de negyedikben a gyermekek nagyon szépeket írtak arról, hogy milyen jó volt, hogy osztálytársak lehettek, és büszkék voltak rá, hogy ők már ismerik ezt a betegséget, és tudják kezelni a hordozóját – osztotta meg jó érzéseit is a lelkes édesapa.

■ VÉGH NIMRÓD
(SEPSISZENTGYÖRGY)

Könyvajánló

Ittész Laura: Nyolc perc
Budapest, Binwin, 2017.

A Nyolc perc nem egy szokványos krimi. Nem olvasgathatjuk nyugodtan, kellemesen borzongva, tippelgetve, mi is a titok megoldása, mint más regényeket. A szöveg ugyanis könnyörtelenül bevonja az olvasót. Kénytelen lesz gondolkodni, de nemcsak azon, hogy mi és miért történt azon a tizenhat évvel ezelőtti, havas, téli napon, amikor két ember, Hanna szülei meghaltak. Miért kell a most Németországban élő Hannának hazautazni

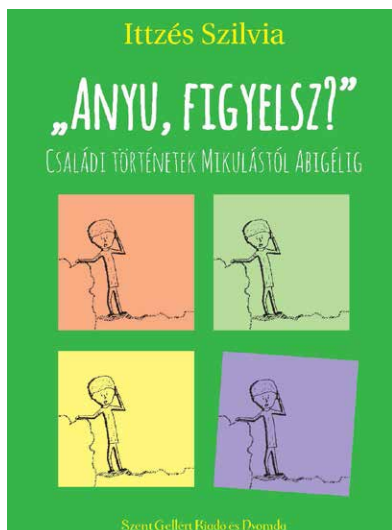
Magyarországra, mit keres itthon? Megtalálja-e azokat a kérdéseket, amiket feltéve megtudja azokat a válaszokat, miknek a hiánya tizenhat év óta nyomasztja.

Hanem gondolkodnunk kell olyanokon, hogy a tetteink nyomot hagynak maguk után, s ezek soha nem tűnnek el, de eljön-e az a pillanat, amikor nem kerülhető el a szembenézés? Kik vagyunk egyáltalán mi, és mi a világ, ami körülöttünk van? Mi a valóság, és mi az, amit a saját félelmeinkből, vágyainkból, megalkuvásainkból mi képzelünk el magunknak.

Az események filmszerűen peregnek egymás után. Nem nagyon hagynak pihenőt, pedig gondolkodni kell, átgondolni kell, émszteni kell, ahogy Hanna is sokszor figyelmezteti magát a nehéz helyzetekben. A jól rajzolt karakterek végig hűségesek önmagukhoz. Előttünk bomlanak ki a mozgatórugóik. Végigjárhatjuk velük az útjukat, de a cél nem olyan, mint amire számítottunk.

A hosszú nyári délutánok nagyon alkalmasak az olvasásra, de figyelem, csak akkor kezdjenek bele, ha nem kell a következő 24 órában semmi halaszthatatlant csinálniuk, mert letenni a Nyolc percet nem lehet.

Ittész Szilvia: „Anyu, figyelsz?”
Budapest, Szent Gellért Kiadó
és Nyomda, 2018.

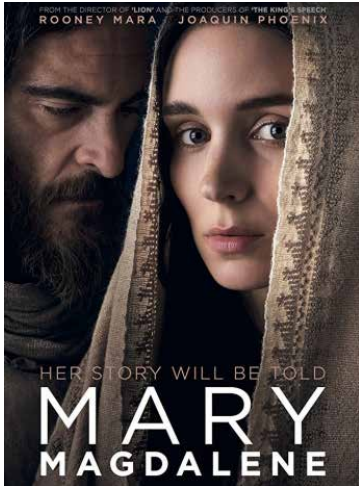

Miért jó családi történeteket olvasni? Mert az ember fellélegezhet, a más fűje sem zöldebb? Igen, ezért is. Jó megnyugodni, hogy nemcsak a mi családnak nem tökéletes, nemcsak mi vagyunk fáradtak, türelmetlenek, bizonytalanok. Küzdünk kétségekkel, aggódunk, hogy észrevesszük-e az igazán lényeges dolgokat. Kell egy őszinte hang, ami kimondja, amit oly sokan éreznek. S mivel az „Anyu, figyelsz?” történetei húsz év termései, tényleg az akkori jelen valóságáról szólnak. A kisgyerekes lét, majd a nagyobb gyerekek élet szépségeiről, nehézségeiről egy anya, majd egy dolgozó anya szemszögéből.

De az ilyen történetekben mégis a gyerekek a legjobbak. Mindig kiderül, hogy eredetiek, de ugyanakkor milyen egyetemesek is. Hogy tudnak valamit, amit nekünk is jó lenne tudnunk. Ők saját maguk akkor is, ha örülnek, akkor is, ha szomorúak, ha félnek. Vállalják, ami bennük van, persze ennek a felnőttek nem mindig örülnek... Mernek fontosnak látni olyan dolgot, ami más szemével nézve érthetetlen. S ami nekik lényeges, azért megtesznek mindent, akár még négyszáz oldalt is elolvasnak. Mernek kérdezni, s hisznek abban, hogy léteznek válaszok a kérdéseikre. Utánozni akarják, sőt másolni a felnőtteket, de mégis önmaguk maradnak. S nem kötik őket a korlátok, hiszen lehetnek oroszlánok, tigrisek nyulak vagy bármi más.

S ne feledjük, bár elvont síkon is mondhatjuk, hogy az Emmák, Lillák, Dénesek, Matyik, Anyuk és Apuk közöttünk járnak, de mi itt Kelenföldön olyan szerencsések vagyunk, hogy tényleg köztünk vannak. Csodálom Szilvi, de főleg a gyerekek (? jaj, hol vannak már gyerekek) bizalmát és bátorságát, hogy beengedtek minket az elmúlt húsz évük történetébe. Köszönöm nektek, mert nagyon jó volt elkísérni titeket az ismerős utcákon, szobákon, óvodán, iskolákon, templomon keresztül.

■ IVE

Egy újszerű Jézus-film

Nagy izgalom és érdeklődés övezte a *Mária Magdolna* című film megjelenését, hiszen a Bibliának egy olyan alakját helyezte az események középpontjába, akit rengeteg félreértés és legenda övez. A nagyífi tagjai nyitott érdeklődéssel mentek el április 3-án megnézni ezt a filmet.

Kétségtelen, hogy újszerű az evangéliumi eseményeket Mária Magdolna szemén keresztül bemutatni. A film nem a szokásos történeteket veszi sorra, hiszen azokkal már hívő és nem hívő is teljesen tisztában van. Inkább az egyik tanítványt - Mária Magdolnát - helyezi a középpontba, az ő értelmezésében mutatja be Jézus működését és tanítását. Mindamellett, hogy egy női alak is szerepet

kap a tanítványok között, megjelenik a személyes elhívással járó vívódás is, melyet a korábbi Jézus-filmek nem hangsúlyoztak ennyire erősen. Kirajzolódik, hogy mit is jelentett valójában az apostoloknak elhagyni az egész családjukat és követni Jézust, az Ő tanítását. A film azt is bemutatja, hogy mennyivel nehezebb volt ezt akkoriban nőként megtenni, mint férfiként. Várható mondandója a filmnek éppen ezért az is, hogy az egyház nem úgy kezelte a nők szerepét, ahogyan azt valójában Jézus tanította. Ennek ellenére az már merőben túlzás, hogy a férfi tanítványok semmit sem értettek volna meg Jézus tanításából, hanem egyedül csak Mária Magdolna.

Összességében úgy gondolom, hogy a felháborodásra okot adó elemek nem erősek és drasztikusak, inkább a megszokott keretek közül szeretnék kizökkenteni a nézőket. Az ilyen filmek lehetőséget adhatnak arra, hogy újra felfedezzük Jézus életének valóságát, valamint a tanítványok szerepét és vágyait a Messiással kapcsolatban. Ha a helyén tudjuk kezelni a látottakat, akkor nem vesznek el a feltámadás üzenetének felszabadító erejéből, hanem megremegtetik a szívünket, és újra rádöbbennek, hogy mindez megtörtént, és akár mi is ott bandukolhattunk volna a pusztában a Mesterrel.

■ HARMATI DÓRA

CSELEZÜNK?

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HITTANTÁBOR

2018

JÚNIUS 18-22

Sok szeretettel várjuk a 7-12 éves gyerekeket napközis hittantáborunkba!

Téma: CSELEZÜNK? ApCSELEZÜNK? vagyis az Apostolok Cselekedetei, rengeteg cselekedettel, kirándulással és izgalmas történetekkel.

Helyszín: Kelenföldi Evangélikus Egyházközség, 1114 Bp. Bocskai út 10.

Érdeklődni és jelentkezni lehet: Gáncs Tamás: +36208243703
Gombkötő Beáta: +36208248072

Konfirmáció 2018

Első sor: Centgráf Barnabás, Ittzés Klára, Péteri-Balogh Zsombor Tibor
Második sor: Szontagh Bence Tamás, Blázy Árpádné, Kiss Viktor Bálint

Balról jobbra: Süle-Szigeti Boróka, Blázy Árpádné, Mezei Emese

Szárszó 2018

Az év pogácsái jól megfértek egymással egy asztalon

Előadónk Schneller Kati volt

A péntek esti táncház

Interaktív játék
Bence Kata vezetésével

Húsvéti gyerek-istentiszteleten a gyerekek útra keltek Emmaus felé

Gyülekezetünk is részt vett a Budapest 100 programsorozatban

A lakásífi fiúszekciója

Gyülekezetünk életéből

E helyről is köszöntjük **új tördelő szerkesztőnket**, Kovács Andrást. Kísérje áldás szolgálatát.

Április 15-én **Mart Jaanson, észt esperes** vezetésével a **nőo-i evangélikus gyülekezet férfi énekegyüttese** volt vendégünk az esti vesperán.

Április 20-án a Középkör alkalmán Gáncs Tamás **Mária Magdolna, az apostolok apostola** címmel tartott előadást.

Április 28-29-én, ill. május 13-án tartottuk az idei **konfirmációt**. Felkészítőjük ezúttal Blázy Árpádné volt. Konfirmandusaink: Centgráf Barnabás, Ittész Klára, Kiss Viktor Bálint, Mezei Emese, Péteri-Balogh Zsombor Tibor, Süle-Szigeti Boróka, Szontagh Bence Tamás. A Mindenható áldása kísérje őket továbbra is életútjukon, szereteteikkel együtt!

Nyissunk a térre! címmel rendezték meg idén a **Budapest100** elnevezésű urbanisztikai programsorozatot, melynek kapcsán május 5-én és 6-án 23 téren 45 ház nyitotta meg kapuit. A rendezvénysorozatba gyülekezetünk is bekapcsolódott, így szombaton délután 15-16 óra között templomunkat

is kinyitottuk az érdeklődő vendégek számára, akiknek Szabó Árpád és Szepesfalvy Ákos mutatta be templomunk történetét, végigvezetve őket az épületen.

Kézimunkázni tudó testvéreink segítségével ismét elkészítettük a Deák téri Evangélikus Gimnázium ballagó diákjainak hímzett tarisznyáját. Köszönet Asztalos Györgynének, Bujákiné Szántó Zsófiának, Nádasai Violetának, Török Lajosnak, Zacher Edinának, Zacher Enikőnek és Blázy Árpádnének.

Május 8-án tartotta meg alakuló ülését a február 11-én megválasztott **új képviselő-testület**.

Május 12-én Koppenhágából érkezett **dán templomi kórus** adott hangversenyt templomunkban Torben H. S. Svendsen vezetésével, akik Gried, Gade és Geilo műveit adták elő.

Május 14-én a női- és a férfikör **hajókirándulással egybekötött közös alkalmára** került sor a Kopaszi-gáti rendőrőrsön, ahol Dr. Fekete Tamás testvérünk tartott érdekes előadást a magyar vízirendészet történetéről (lásd a képes beszámolót).

Meghívásra lelkészünk, Blázy Árpád május 22-én **Kötcsén** szolgált, ahol egyúttal egy 30 évvel ezelőtt egymásnak **örök hűséget fogadott házaspár fogadalmának megerősítésére és megáldására** is sor került.

A Fiatal felnőttek és a kisifi közös **tanév végi kirándulását** június 2-ára szerveztük a szigethalmi Emese Park – Középkori múzeumfalvába.

Június 2-án tartottuk meg templomunkban idei **Orgonaünnepünket**. Az ünnepi hangversenyen Szabó Balázs orgonaművész szólaltatta meg orgonánkat, valamint bemutatta a XIX. században készült physharmónikáját, amin korabeli darabokat játszott el. Az est házigazdái Pál Diana és Gáncs Tamás voltak.

Június 4-én a székesfehérvári biblia-körös testvérekkel egész napos **kirán-**

dulást szervezünk Veszprémbe.

Június 10-én Fabiny Tamás püspök iktatja be hivatalába **az új megválasztott egyházmegyei elnökséget** Keczkó Pál esperes és Dobó György egyházmegyei felügyelő személyében a budahegyvidéki evangélikus templomban. Kísérje áldás szolgálatukat!

Június 19-én a svédországi **Uppsalai Dóm leánykórusa** ad koncertet templomunkban.

Július 25-29. között Bükön tartja egyházunk a 12. **Szélrózsa** Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozót. (Egyéb információ: szelrozsatalalkozo.hu)

Tanévnyitó családi istentiszteletünk szeptember 2-án 9.30-kor lesz templomunkban. Erre az alkalomra szeretettel hívjuk és várjuk új hittanosainkat is – családjaikkal együtt.

Kedves Testvérek!

Folytatjuk gyülekezetünkben a rászoruló és/vagy rég nem látott idős testvérek felkeresését. Kérjük, ha környezetükben tudnak olyan evangélikus testvérről, aki kora vagy betegsége miatt nem tud eljárni templomunkba, alkalmainkra, jelezzék nekünk.

Várjuk olyan testvérek jelentkezését is, akik szívesen meglátogatnának egy-két idős testvért, vagy elhoznának valaki rászorulót a templomba.

Hívják bizalommal a lelkészi hivatalt vagy a diakóniai munkatársat, Tóth Ferencné. (06-70-6120286)

Június tizedikén

TANÉVZÁRÓ CSALÁDI ISTENTISZTELETET

tartunk **10(!)** órától, amit közös
gyülekezeti piknik követ a
templomkertben. Aznap
Kelenföldön csak egy istentisztelet
lesz, amire hívjuk és várjuk az egész
gyülekezetet, hittanosainkkal és
családjaikkal együtt.

facebook: Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet
kelenfold.lutheran.hu

Hivatali rend

Lelkészi hivatal:

1114 Budapest, Bocskai út 10.
Hétfő–péntek 9–13 óra,
Csütörtök 17–19 óra.

Lelkészek beosztása:

GÁNC S TAMÁS: szerda, csütörtök 10–12 óra,
BLÁZY ÁRPÁD: kedd, péntek 10–12 óra,
BLÁZY ÁRPÁDNÉ: hétfő 10–12, csütörtök 17–19 óra.

Telefonszámok

Lelkészi hivatal	1/361-2159
GÁNC S TAMÁS igazgató lelkész	20/824-3703
BLÁZY ÁRPÁD parókus lelkész	20/824-2907; 1/385-0244
BLÁZY ÁRPÁDNÉ másodlelkész	20/391-3711 (flottás)
GOMBKÖTŐ BEÁTA hitoktató	20/824-8072
VINCZE DÉLIA hitoktató	20/282-6220
BENCE GÁBOR kántor, karnagy	20/824-4524
PÁL DIANA kántor	a lelkészi hivatalon keresztül
SZÁRAZ SZABOLCS egyházi	20/527-8571
TÖRÖK LAJOS másodegyházi	20/464-4554
PORTIK ÁGNES pályázati és kommunikációs referens	20/380-0852

Kelenföldi Evangélikus Hírlevél

A Budapest-Kelenföldi

Evangélikus Egyházköztség

ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10.,
kelenfold@lutheran.hu,
<http://kelenfold.lutheran.hu>

Fent vagyunk a Facebookon:

Kelenföldi Evangélikus Gyülekezet
Szerkesztőség: BERNHARDT DÓRA,
BLÁZY ÁRPÁD, BLÁZY ÁRPÁDNÉ, GÁNC S TAMÁS,
HARMATI BÉLÁNÉ, ITTÉZS-VENÁSCH ESZTER,
SZABÓ KINGA

Szerkesztőségi ügyekben kereshető:
BERNHARDT DÓRA (dorabe3@gmail.com)

Megjelent 300 példányban.
Egy példány nyomdai előállítás
költsége 100 forint. A lap készítéséhez
adományokat elfogadunk, melyeket
a templomi perselybe kérünk betenni.

Felelős kiadó: SZEPESFALVY ÁKOS
Nyomdai előkészítés: KOVÁCS ANDRÁS
Nyomdai kivitelezés: VAREG HUNGARY KFT.
(www.vareg.hu)
Felelős vezető: EGYED MÁRTON

Tájékoztatás a Budapest–Kelenföldi Egyházközség adatkezelési gyakorlatától

2018. május 25-én lép hatályba a személyes adatok védelméről és kezeléséről szóló európai uniós rendelet (GDPR). Ezúton is szeretnénk jelezni, hogy változatlanul fontosnak tartjuk a Budapest–Kelenföldi Egyházközség átlátható adatkezelési gyakorlatát, melyről az alábbiakban rövid tájékoztatást nyújtunk. A Budapest–Kelenföldi Egyházközség tagjaira vonatkozóan a következő adatokat tartja nyilván: Vezeték- és keresztnév; E-mailcím (ha van); Postacím; Telefonszám; Keresztelés időpontja; Konfirmáció időpontja; Házasságkötés időpontja (ha van); Név szerinti befizetések. Az adatok forrása a gyülekezeti tagok önkéntes adatszolgáltatása, felhasználásuk kizárólag a gyülekezeti hírekről, programokról való tájékoztatás, illetve lehetőségek felkínálása (pl. korosztályos alkalmakra való meghívás) céljából történik. Az elektronikus névjegyzék nyilvános helyen nem elérhető, az adatokat a gyülekezet elnöksége, az irodavezető és az adatkezelésre felhatalmazott gyülekezeti tisztségviselő(k) kezeli.

A kezelt adatokról további tájékoztatást, illetve azok törlését a kelenfold@lutheran.hu címen kérhetik. Amennyiben nem kapunk Öntől az adatok törlésére vonatkozó kérést, vélelmezzük, hogy továbbra is szeretne kapcsolatban maradni egyházközségünkkel és közösségben megélni evangélikus kötődését. Erős vár a mi Istenünk!

GÁNC S TAMÁS IGAZGATÓLELKÉSZ S. K.

SZEPESFALVY ÁKOS FELÜGYELŐ S. K.

Tartalomjegyzék

Hangoló

„Mutasd meg nekem dicsőségedet!” 2

Beszélgetősarok

Két új tagja van a gyülekezet
kibővített elnökségének 4

Lehullott vakolat között ...
megismétlődik a történelem 8

Montázs

Ahol a 17-es villamos megáll és csenget 12

A reformáció jegyében – beszámoló 2017-ről 17

Lelkészi beszámoló a 2017-es évről 20

Mint a mesébe 22

Kelenzöld 24

Missziói nap Aszódon 25

Tanít a történelem II. rész 28

Kitekintő

Vízirendészet 30

A cserkészlet protestáns oldala 31

„Mindenkinek csak adnak” 33

Ajánló

Könyvajánló 35

Egy újszerű Jézus-film 37

Nézegető

Konfirmáció 2018 39

Szárszó 2018 40

Hírek, események

Gyülekezetünk életéből 42

Hivatali rend 45

